

कथङ्कारं मातर्दळ्य तदिहेमां मम हृदो

दृषत्तामत्राम्ब स्मरभिदभिधे त्वं खलु गतिः ॥ ६२ ॥

மன்மதனை அழித்தவரின் பெயரே! மஹேசனையும் அவரது அடியார்களையும் உபசரிப்பதில் கல்லாகிவிட்ட உள்ளம் கொண்ட கடையனான என்னிடமும் நல்லோர் அன்பைக் காட்டுகின்றனர். தாயே! இந்த என் உள்ளம் கல்லாகிவிட்ட நிலையை எப்படியாவது சிதைப்பாய். இவ்விஷயத்தில் நீ ஒருவளே கதி. (62)

ஆக்க்யா ஷஷ்டிமுற்றிற்று.

***

२. दयाशतकम्

2. தயாசதகம்

श्रेयांसि सन्दिशति कन्दळ्यत्यमन्दं

आनन्दमस्य दळ्यत्यघबृन्दमार्तीः ।

धूनोति, किङ्करयति द्रुहिणादिकांश्च

मातस्तवैष उदयो हि दये पुरारेः ॥ १

புராரி (புரங்களின் எதிரி)யின் தையே! தாயே! உனது இந்த எழுச்சி மேனிலைகளைத்தருகிறது. பேரானந்தம் துளிர் விடச் செய்கிறது. பாபக்கூட்டத்தை அழிக்கிறது. துயரங்களை அகற்றுகிறது. பிரும்மா முதலானவரையும் ஏவல் புரியச் செய்கிறது.

தயா-கருணை, பரிவு, கரிசனம், அன்புப்பாசம், துயர் துடைப்பு, நெருக்கடியில் அழைப்பின்றி உதவுவது, ஆபத்தில் தூக்கிவிடுவது முதலிய பல அன்பு விளைவுகளின் கலவை. தயா கருணா முதலிய சொற்கள் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் பெண்பாலாக வழங்கப் பெறுபவை. அதனால் தாயே! என்று தயையை அழைக்கிறார்.(1)

कल्याणि शैलतनयाकमनानुकम्पे

त्वं यत्र यत्र वितनोषि पदार्पणानि ।

प्रागेव पद्मजवलान्मथनादिलक्ष्म्यः

प्रादुर्भवन्त्यवहिताः खलु तत्र तत्र ॥ २

மலைமகளின் அன்பனின் பரிவே! கல்யாணி! (இனிது பழகுபவளே! மங்களமானவளே!) நீ எங்கெங்கு காலடி வைக்கிறாயோ, ஆங்காங்கு, அதற்குமுன்னரே, பிரும்மா இந்திரன் முதலானோரின் சக்திகள் ஆர்வத்துடன் முன் நிற்கின்றனர். (2)

मन्दस्मितं मदनसुन्दरमिन्दुरेखा-

सन्नद्धशेखरमुमासखमुद्बहन्ती ।

दिव्यं वपुः किमपि दृक्पथगाऽनघानां

मातर्मुदं हि तनुषे महतीं दये त्वम् ॥ ३

தாயே! தையே! பாபமற்றவர்களின் முன், புன்சிரிப்பும் மன்மதனின் அழகும் கொண்ட உமையன்பனின் திவ்வியத்திருமேனி தாங்கி, கண்களுக்குப் புலப்பட்டு பேரானந்தம் தருகிறாய். (3)

दिव्यं वपुस्तदनुसन्दधतः पुरारेः

कांश्चित् गुणान् जगति केचन निर्विशन्ति ।

आख्यामृतोर्मिरसिकास्त्वपरेऽभिनन्द-

न्त्यस्ताधयः शिवदयेऽम्ब तवावलम्बात् ॥ ४

சிவனின் தையே! தாயே! உன் ஆதரவால் அந்த புரஹரனின் திவ்வியத்திருமேனியை தியானிப்பதன் சிறப்புகளை உலகில் சிலர் அனுபவிக்கின்றனர். சிலர் நாமாமிருத அலைகளை ரஸிக்கிறார்கள். சிலர் உடல்மன நோயற்றுப் பெரு மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்கிறார்கள். (4)

आखण्डलोऽयमिति कश्चिदखण्डितश्रीः

वित्तेश्वरोऽयमिति विश्रुतवैभवोऽन्यः ।

धातेति कोऽपि जगतां जनकस्तवामी

कल्याण्युमेशकरुणे परिणामभेदाः ॥ ५

கல்யாணி! உமேசனின் கருணையே! "துண்டாடப் பெறாத செல்வச் செழிப்புள்ள இந்திரன் இவர்! புகழ்பெற்ற செல்வமிக்க குபேரன் இவர்! உலகின் தந்தையான பிறும்மா இவர்! எனக்காட்சி தருபவர் அனைவரும் உனது வெவ்வேறு பரிணாமங்கள். (5)

ईशो हरः स जगतां ननु तस्य च त्वं

ईशा परार्तिविनिराकृतिराकृतिस्ते ।

तन्मामकार्तिहरणं करुणे न चेत्त्वं

धत्से कथं कथय देवि तवात्मलाभः ॥ ६

ஹரன் உலகின் ஈசன். அவனுக்கு நீ ஈசுவரி. உன் வடிவம் பிறர் துயரைத்துடைப்பது. கருணையே! தேவி! நீ எனது துயரைத்துடைக்காததால் உனக்கு என்ன லாபம் கிட்டும்? சொல்வாய். (6)

दाक्षायणीसहचरे गरळग्रहेण

दत्ताभये विरचितेऽम्ब दये भवत्या ।

अश्वद्विपासिरमरेशितुरच्युतस्य

श्रीकान्तता दिविषदाममृताशिता च ॥ ७

தயைத்தாயே! உன்னால் தாஷாயணியின் கணவரான சிவன் விஷத்தை ஏற்று அபயம் தருபவராக ஆக்கப்பட்டார். இந்திரனுக்குக் குதிரையும் (உச்சைச் சிரவஸ்) யானையும் (ஐராவதம்) கிட்டின. அச்யுதனுக்கு லக்ஷ்மியின் மணாளன் என்ற நிலை கிட்டியது. தேவர்கள் அமிருதம் பருகியவர்களானார்கள். (7)

क्रूरेण हन्त गरळेन गळेऽनलेन

फाले शिरस्यपि तरङ्गवतीशरेण ।

क्रान्तं त्वदध्वगतमातनुषे दये स्वा-

धीनेश्वरा भवसि कः किमिहाभिधत्ताम् ॥ ८

தயையே! சிவனைத் தன் வசப்படுத்தியவளாக, உன் வழி வந்த சிவனை கொடூர விஷத்தால் கழுத்திலும், நெருப்பால் நெற்றியிலும், ஆற்றுப்பெருக்கால் தலையிலும் ஆக்கிரமிக்கப் பெறச் செய்தாய். எவர் எதைக் கூறினால் என்ன? (8)

काचित् त्वदीयकणिका मणिकाञ्चनाद्यैः

अर्थैर्धिनीत्यमुमिहारुचिहेतुरन्या ।

उल्लासयत्युडुपतिश्रितमौळिसीम्नि

त्वद्दाम्नि ते हि करुणे सरणिर्विचित्रा ॥ ९

கருணையே! உனது ஒரு திவிலை இவனை ரத்தினம், தங்கம் முதலிய பொருட்களால் வாழ்வில் எழுச்சி பெறச் செய்கிறது. மற்றொரு திவிலை பற்றின்மைக்குக் காரணமாகிறது. வேறொன்று தலையில் சந்திரனை அணிந்த உனது ஆதாரமான சிவனிடம் உல்லாசத்தை ஏற்படுத்துகிறது. உன் வழியே தனி. (9)

भीषामहद्भयगिरोऽतिभयङ्करत्वं

यस्याहुरुग्र इति भीम इति प्रथा च ।

क्षिस्वैव दासयसि देवि दये तमेनं

हा जिह्वयैतदभिधास्पृशि पुलकसेऽपि ॥ १०

தயாதேவி! எவரிடம் பயந்து வாயு ஸூர்யன் முதலானோர் இயங்குவதாக வேதம் கூறுகிறதோ, எவருக்கு உக்கிரர் பீமர் (பயங்கரர்)என்ற புகழுள்ளதோ, நாவால் அவரது பெயரைத் தீண்டுகிற புலையனிடமும் அவரை தாஸனாக்குகிறாய். (10)

नान्यो मदस्त्यगतिकोऽगतिकस्तव स्वं

शम्भोर्दयेऽघपिङ्गुना मयि शश्वदास्ते ।

सर्वज्ञता विदधती तव दुर्लभं मां

सज्जस्व मा जननि भूपदे तु निःस्वा ॥ ११

என்னை விட கதியற்றவன் கிடையாது. கதியற்றவன் உனது உடமை. சம்புவின் தையே! பாபத்தால் வஞ்சகியான என்னிடமுள்ள எல்லாமறிந்தவன் என்ற இறுமாப்பு, உனக்கு என்னைக் கிட்டாதவனாக்கியிருக்கிறது. என்னை இணைத்துக் கொள். தாயே! நீ சொத்து எதுவுமற்றவளாகி விடாதே.

எல்லாமறிந்தவன் என்று இறுமாப்பு பாப எண்ணத்தால் வருவது. அது நாம ஜபம் செய்யத்தடையாகும். தெய்வ கருணையால் மட்டுமே நாமஜபத்தில் ஈடுபாடு வரும். (11)

स्वाधीनितेन्दुमकुटाऽसि समर्थितोप-

मन्युप्रभृत्यभिमता जगति श्रुताऽसि ।

आयुष्मती जननि मन्तुभिरेव चासि

हा हन्त मां न करुणे कथमभ्युपैषि ॥ १२

கருணையே! பிறையணிந்தவரைத் தன் வசப்படுத்திக் கொண்டாய். உபமன்யு முதலியவர்களை ஆற்றல் மிக்கவராக்கி உலகில் புகழ்பெற்றுள்ளாய். தாயே! எங்கள் குறைகள் காரணமாக நீண்ட ஆயுள் பெற்றுள்ளாய். ஏன் என்னிடம் வராதிருக்கிறாய். (12)

शम्भो त्वमेव शरणं मम चन्द्रचूडे-

त्याद्या गिरस्तदुचितस्थितिहानितो नः ।

सत्येतरा अपि विभुर्भजनाय यद्यत्

गृह्णाति तद्धि करुणे चरितं भवत्याः ॥ १३

கருணையே! "சந்திரகுடனே! சம்புவே! நீரே எனக்குப்புகலிடம்" என்பன முதலான மொழிகள் அதற்குரிய நிலை பெறாததால் பொய்யாகிவிடுகின்றன. ஆண்டவன் தன்னை வழிபடுவதற்கென எடுத்த தோற்றங்கள் அனைத்தும் உனது வரலாறு ஆகும்.

(சிவ என்ற நாமத்தைக் கொண்டு சூப்பிடத்தொடங்கியதும் கருணையால் பாபம் நீங்கி நன்மை விளைந்துவிடுவதால் சரணமடையும் வரையுள்ள செயல்கள் தேவையற்று விடுகின்றன. ஈசன் உலகைக் காக்கிற பணிக்காக எடுக்கிற தோற்றங்கள் அனைத்தும் கருணையின் விளைவானவையே.) (13)

यदेशः कुप्यन्मे दुरितविसरैर्दैन्यधुरया

तदा मे हूताविर्भवतु भवती तस्य च पुरः ।

मदीयांहंसंहत्यपलपनरंहः प्रथयति

त्वदाविर्भविऽसावलमिह दये किं कलयितुम् ॥ १४

தயையே! எனது அடாத செயல்களின் குவியலால் ஈசன் என்னிடம் கோபித்துக் கொள்வார். நான் ஏங்கி உன்னை அழைப்பேன். உடன் நீ அவர் முன் தோன்றுவாய். என்னுடைய பாபச் செயல்களை நீ மறுத்துப் பேசுகிற வேகமே, "நீ வெளிப்படுவதற்கு இது போதுமானது" என்பதை பிரகடனப்படுத்துகிறது. விளக்க வேறு என்ன தேவை? (14)

महेशे सङ्गुद्धे मदघविदि मह्यं श्रितजन-

श्रमाक्षन्त्री देवि त्वमयि सहसाऽऽविर्भव दये ।

मदीयांहस्संहत्यपलपनरंहः प्रथयति

त्वदाविर्भविऽसावलमिह दये किं कलयितुम् ॥ १५

தேவி! தயையே! எனது அடாத செயல்களையறிந்து ஈசன் என்னிடம் கோபித்துக் கொண்டுள்ளார். தன்னை அண்டிவனின் துயரைப் பொறுக்காத நீ உடன் அவர் முன் தோன்றுவாய். என்னுடைய பாபச் செயல்களை நீ மறுத்துப் பேசுகிற வேகமே, "நீ வெளிப்படுவதற்கு இது போதுமானது" என்பதை பிரகடனப்படுத்துகிறது. விளக்க வேறு என்ன தேவை?

14-15 சுலோகங்களின் பொருள் ஒன்றே, சுலோகங்களின் முன் பாதி சொல்லளவில் வேறுபட்டாலும் பொருள் ஒன்றே.

(15)

त्वया भाव्यं मातर्मयि शशिकलोत्तंसकरुणे

प्रणम्य त्वां याचे कति कति भवत्या न हि भृताः।

जगत्येको वर्ते क्वचिदपि गतिं काञ्चिदपि न-

न्वपश्यन्नैवेदं सदृशमगतीनां तव गतेः ॥ १६

தாயே! பிறை சூடியின் கருணையே! நீ என்னிடத்தில் இருக்க வேண்டும். வணங்கி உன்னை வேண்டுகிறேன். எத்தனையோ மனிதர்கள் உன்னால் தாங்கப்பட்டார்கள்ல்லவா? உலகில் நான் ஒருவன் மட்டும் வேறெங்கிலும் கதியைக் காணாது உள்ளேன். அகதிகளுக்குப் புகலிடமாக உள்ள உனக்கு இது தகாதது. (16)

तवाध्वन्या धन्यास्तव हि भवनादन्तकरिपोः

यदेष्वेकेनैनं शिरसि धनुषा घातमदयम्।

तथान्येन ग्राष्णां किरणमपरेणासिलतया

दयेऽनैषीन्मूर्धप्रविदळनमप्यम्ब भवती ॥ १७

தயையே! அன்னையே! உன் வழிபட்டவர் பாக்யசாலிகள். நீ கூட இருப்பதால், ஒருவரால் யமனின் எதிரியான சிவனது தலையில் வில்லாலடியையும் மற்றொருவரால் கற்கள் வீசுதலையும் வேறொருவனால் கத்தியால் தலையைப் பிளத்தலையும் சிவன் அடைந்தான்.

சிவனது தயை சிவனை விடச்சக்திமிக்கது. யமனை அடித்து விரட்டிய சிவன், அர்ஜுனன் சாக்கிய நாயனார் முதலானோரின் தாக்குதலைப் பொறுத்துக் கொண்டார். (17)

प्रियोऽर्थोऽयं शम्भोः प्रसदनविधेयाधिगम इ-

त्यथ द्वेष्योऽयं तत्प्रसदनविधेयक्षतिरिति ।

परोऽयं तत्रायोदय इति च तद्धीकृदखिलं

न मे तद्धीमैवं मयि विमुखता ते शिवदये ॥ १८

சிவனின் தயையே! சிவனது அருள் பெறச் செய்கிற முறையை அறிவது விருப்பத்திற்குகந்தது. அவரது அருள்

பெறுவதற்கான முறையில் வழுவல் வெறுப்பிற்குரியது. அதில் மங்களமான முறை நேர்வது சிறந்தது. எல்லாமே அவரைப்பற்றிய எண்ணத்தை உண்டாக்குவதே. எனக்கு அவரைப்பற்றிய எண்ணமே எழவில்லை. ஏன் உனக்கு என்னிடம் இந்தப்பராமுகம்? (18)

क्षिपन् कामिन्यादिष्वनवधि मिथोवैशसधुरा-

दुरापेष्वेष्वक्षप्रकरमधिबालेयवदनम् ।

मधुस्यन्दिद्राक्षाफलकुलमिवायुर्वितथयन्

कियत्कालं सीदान्ययि मयि कदा स्याः शिवदये ॥ १९

சிவதையே! ஒருவருக்கொருவர் சண்டையிட்டு அழித்தாலும் கிட்டாத ஆசை நாயகி முதலானவரிடம் கழுதை போன்று முகம் காட்டி கண் முதலியவற்றைச் செலுத்துபவனாகி, தேன் கசியும் திராசைக்ஷப்பழக் கொத்து போன்ற ஆயுளை வீணடித்து எவ்வளவு நாள் வாழ்வேன்? நீ என்னிடம் எப்போது தோன்றுவாய்? (19)

कदा गौरीनेत्राञ्चलसमुदितानङ्गचकितान्

कटाक्षांस्तांस्तच्च स्मितमधरबिम्बे कृतपदम् ।

मुखं शम्भोस्तच्चोन्मृदितशरदिन्दुप्रियसखं

पुरस्तादादध्याः पुरभिदनुकम्पे जननि मे ॥ २०

புரஹரணின் தையே! அன்னையே! கௌரியின் கடைக்கண் பார்வையில் தோன்றிய காமத்தைக் கண்டு பயப்படுகிற சிவனது கடைக்கண் பார்வையையும், கசக்கிப் பிழிந்த சரத்காலத்துச் சந்திரனின் அன்புத் தோழன் போன்ற சிவனின் திருமுகத்தையும் என் முன் எப்போது வைப்பாய்?

சந்திர பிம்பத்தைப்பிழிய அமுதம் கொட்டும். சிவனது முகத்தில் அமுதம் தளும்புகிறது. (20)

असावर्थः श्रेयानयमितर इत्यच्छमतिदाः

प्रजानां शर्माप्तावसुखविरहे च प्रतिभुवः ।

विभान्ति श्वासा यद्विधुशकलमौळेर्भगवतः

तदेतत् कल्याण्यास्तव विलसितं किं न करुणे ॥ २१

கருணையே! இது சிறந்த பொருள் ,இது சிறந்ததல்ல என்ற தெளிந்த அறிவைத் தருபவையும், மக்களுக்கு நலன் பெறவும் துன்பம் தவிர்க்கவும் பிணை நிற்பவையும், இறைவன் பிறை சூடியின் பெருமூச்சாக (வேதமாக) வெளியாகின்றன. இது கல்யாணியான உனது விளையாட்டல்லவா? (21)

स्मराराते शम्भो पुरहर शिवोमाधव हरे

मुरारे गोविन्दामरवर मुकुन्देत्यविरतैः।

शिवारख्यापीयूषोर्मिभिरयि दये मां कबळितं

कदा वा कुर्वीरंस्तव गुणझरा मज्जितहराः ॥ २२

தமையே! உனது குணங்களாகிய நீரருவிகள் சிவனை மூழ்கடிக்கின்றன. "காமனின் எதிரியே! மங்களத்தின் தோற்றுவாயே (சம்புவே!) புரஹர்சிவ! உமையின் நாதரே! ஹரியே! முராரியே! (முரனின் எதிரியே) கோவிந்தா! தேவர்களில் சிறந்தவரே! முகுந்தா" என்றவாறு மங்களமான நாமங்களாகிய அமுத வெள்ளத்தில் மூழ்கடிக்கப்பட்டவனாக அவை என்று என்னைச் செய்யும்?

சிவன் விஷ்ணு என்ற பேத உணர்வின்றி அவர்களின் நாமங்களை வாயாரச் சொல்வதே அமுத வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்து கிடப்பதற்கொப்பாகும். அதே வெள்ளத்தில் நம்மருகே சிவனும் விஷ்ணுவும் நிற்பார். (22)

समुन्मीलज्वालज्वलनकलितस्यान्तिकगतो

यथा तद्द्वाराद्यभिरतिहतस्यान्तिकगतः।

असावीष्टे नोज्जीवितुमहह का तस्य तु कथा

किमन्यज्जीवातुस्त्वमसि जगतोऽस्येशकरुणे ॥ २३

ஈசனின் கருணையே! கொழுந்து விட்டெரிகிற பொருளின் அருகில் உள்ளவன் போல், மனைவி மக்கள் முதலானோரிடம்

பாசம் வைத்தவனின் அருகில் உள்ளவன் வாழ முடியாது எனில் பாசம் வைத்தவனின் நிலை என்ன? இந்த உலகிற்கு நீ ஒருவளே உயிரூட்டுபவளாக உள்ளாய். (23)

मयीशानं वामाशयमतितरां मज्जयतु ते

कदा पूरः स्वैरं कबळिततटो देवि करुणे ।

तथा द्रागुत्कर्षन् विघटितविघातव्यतिकरः

कदेशप्रेमाख्ये महति च पदे स्थापयतु माम् ॥ २४

தேவி! கருணையே! தன்னிச்சையாகக் கரை புரண்டு பெருகும் உன் வெள்ளம், என்னிடம் அன்பெண்ணமற்ற ஈசனை முழுவதும் மூழ்கடிப்பது எப்போது? அவ்வாறே என்னை மேல் தூக்கித் தடைக்கூட்டத்தை அகற்றி ஈசனின் அன்பு என்ற மேலான நிலையில் எப்போது வைக்கும்? (24)

प्रियो द्वेष्योऽप्यर्थस्तुदति मम बुद्धिं तदितरे

ऽप्यमी स्वैरं निघ्नन्त्यहह गिरिशालिङ्गनसुखे ।

प्रसक्तिः का वा स्याद् भगवति नमस्तेऽर्हसि न मां

इयदूरीकर्तुं गिरिशकरुणेऽनन्यशरणम् ॥ २५

பகவதி! சிவனின் தையே! விருப்புக்குரியதும் வெறுப்பிற்குரியதுமான பொருள் எனது புத்தியைத் தூண்டுகிறது. மற்றதும் தம் தம் இஷ்டப்படி என்னை வதைக்கின்றன. அந்நிலையில் சிவனது ஆலிங்கனஸுகத்திற்கு வாய்ப்பு ஏது? உனக்கு வணக்கம். வேறு புகலிடமில்லாத என்னை இவ்வளவு தூரத்தில் வைப்பது தகாது.

பகவதி- முழுப்பேராளுமை, வீரம், புகழ், சீர், ஆத்ம உணவார்வு, உலக அறிவு என்று ஆறும் பகம் எனப்படும். இவை பீபருமளவில் நிறைந்தவள் பகவதி. (25)

दये शम्भोस्तद्भक्त्यमृतलहरीं तावकझराः

कदेहोपानेष्यन्त्यलमपनयन्तः प्रतिहतीः।

तया चात्मा मेऽसावतिशिशिरितो हास्यति कदा

मनोजाद्यन्मीलद्रहनदहनोत्थं परिभवम् ॥ २६

சிவனின் தையையே! அவரிடம் வைக்கிற பக்தி எனும் அமுதப்பெருக்கை உன் (தையையின்)வெள்ளம், வழியிலுள்ள தடைகளை அகற்றி என்னிடம் எப்போது கொண்டு சேர்க்கும்? அதனால் மிகவும் குளிர்ந்த என் ஆத்மா மன்மத தாபம் முதலிய கொடுந்தீயின் தாக்கத்தை எப்போது விலக்கிக் கொள்ளும்? (26)

महेशस्य प्रज्ञासमुचितविधानक्षमतया

ममाप्येनोराशोरपि समवमर्शो सति न मे ।

समाश्वासस्याशा निजलहरिभिस्तन्ननु विभुं

वितन्वाना मग्नं विहरसि यदि त्वं न करुणे ॥ २७

கருணையே! மகேசன் தன் பேரறிவிற்கேற்றவாறு நடந்து கொள்ள இயலும் என்பதால் எனது பாபக்குவியலைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்க நேரும் போது, பெருமானே உன் வெள்ளத்தில் மூழ்கடித்து நீ விளையாடாவிடில் நிம்மதியை நான் எதிர்பார்க்க இயலாது. (27)

दशायामेतस्यामपि शिवदये ते विमुखता

मयीत्थं चेन्मग्नो महति विपदब्धावहमसौ ।

अकीर्त्यब्धौ मग्ना त्वमपि मम यत्किञ्चन भव-

त्वपि स्वोद्दारे वा भवतु भवती प्रोद्यमवती ॥ २८

சிவதையையே! இந்நிலையிலும் நீ என்னிடம் பராமுகமாயிருந்தால் நான் பெரும் துயரக் கடலில் மூழ்கியவனாவேன். நீ கெட்ட பெயர் என்ற கடலில் மூழ்கிவிடுவாய். எனக்கு எதுவேனும் நேரட்டும்! நீ உன்னை ஆபத்திலிருந்து விடுவித்துக் கொள்ள முற்படுவாய். (28)

कमलभवपदं वा कैटभारिश्रियं वा

मदनभिदनुकम्पे मङ्गु दातुं क्षमा त्वम् ।

किमु न दिशसि वीतक्लेशिकामासिकां मे

कचन शिवशिवेत्याख्यानधारैकतानाम् ॥ २९

மன்மதனின் எதிரியின் தயையே! பிரும்மாவின் நிலையையோ விஷ்ணுவின் சிறப்பையோ எனக்கு நீ எளிதில் தரக்கூடும். எங்காவது சிவ சிவ என்று கூறுவதிலேயே தனித்து ஈடுபட்டு உடல் வருத்தமில்லாமல் அமர்வதைத் தரமாட்டாயா? (29)

हितमहितमवैतुं वर्तितुश्चानुरूपं

न पुनरलमबोधानीशताभ्यां हतोऽहम् ।

प्रमथपतिदयेऽये पालयेस्त्वं कथं मां

कथमिव न च ते स्यात् ख्यातिभङ्गो न जाने ॥ ३०

பிரமத கணங்களின் நாதனான சிவனின் தயையே! ஹிதமானதையும் அஹிதமானதையும் அறிவதற்கும் அதற்கேற்ப நடப்பதற்கும் இயலாமல் அறிவின்மையும் இயலாமையும் காரணமாக நான் அழிகிறேன். என்னை எவ்வாறு காப்பாய்? உனது புகழுக்குக் குறைவு எவ்வாறு ஏற்படாதிருக்கும்? நான் அறியேன். (30)

तव भवति निवासस्तारकाधीशमौळिः

स च मदघभवोग्रामर्षपर्याकुलात्मा ।

समव तमनुकम्पे त्वद्रसौघावसेकैः

मम तदलमयि त्वं नावने मेऽर्थनीया ॥ ३१

தயையே! உன் இருப்பிடமோ நகரத்திரங்களின் தலைவனைத் தலையில் கொண்ட சிவன். அவர் என் பாபச் செயலால் கடும் கோபம் கொண்டதால் மனம் குழம்புகிறார். அவரை உன் நீர்ப் பொழிதலால் காப்பாற்றுவாய். அது எனக்குப் போதும். என்னைக் காப்பாற்ற உன்னைத்தனித்து வேண்டுவது அவசியமில்லை. (31)

अभिलपतु शिवाख्यामाहरेत्यादिदम्भात्

अपि सकृदयमेतस्याखिलार्तिं हरिष्ये ।

इति सततविनिद्रामिन्दुमौळेर्दये य-

घहमिव न जडः कोऽनन्यधीर्नाश्रयेत् त्वाम् ॥ ३२

சந்திரனைச் சிரவில் கொண்டவரின் தையையே! “திமிரால் ஆஹர (கொண்டுவா) என்பது போன்ற (வேறு பொருளிலுள்ள) சொல்லையாவது சொல்லட்டும். அப்படிச் சொன்னால் இவனது எல்லாத்துயரங்களையும் ஒரே தடவையில் அகற்றுவேன்” என்று எப்போதும் விழித்திருக்கிற உன்னை வேறு சிந்தனையின்றி என்னைப் போன்ற ஜடன் எவன் தான் அணுகமாட்டான்?

ஆஹர-கொண்டுவா, விஹர-விளையாடு, ப்ரஹர-அடிப்பாய் என்று வேறு பொருளுள்ள பல சொற்களில் ஹர என சிவனைக் கூப்பிடுகிற இரு எழுத்துக்கள் இருப்பதால், அவற்றைச் சொன்னால் நாமம் காப்பாற்றும். பக்தி இல்லாவிடிலும் திமிர் போன்ற கெட்ட எண்ணத்துடன் சொன்னாலும் நாமத்திற்குள்ள சக்தி குறைவதில்லை. (32)

चरति समनुरुन्धन् प्रेरणाधोरणीं ते-

ऽनिलगतिमिव तूलो ह्येष दोषं कुतोऽस्मिन् ।

गणयसि परतन्त्रे मन्नियोगादव द्राग्-

अमुमिति करुणे तं त्वादिशेशं मदर्थे ॥ ३३

கருணையே! “உனது தூண்டுதலின் வழியில் தொடர்ந்து காற்றின் வழியே பஞ்சு போல் இவன் செல்கிறான். தன் வழியே செல்லச் சுதந்திரமில்லாத இவனிடத்தில் குறைகளை ஏன் கணக்கிடுகிறீர்.? என் ஆணையின் பேரில் உடன் இவனைக்காப்பாற்றுவீர்” என சிவனிடம் என் பொருட்டு உத்திரவிடுவாய். (33)

मदघविततिरन्तः सत्वमाविश्य शम्भोः

प्रविघटयति योगं तस्य ते चानुकम्पे ।

तदपि निरुपमा महैन्यसम्पत्तिरेषा

प्रतिभवति पुनर्वा निर्भराश्लेषसन्धौ ॥ ३४

கருணையே! என் பாப வரிசை சிவனது உள்ளத்தில் நுழைந்து அவருக்கும் உனக்கும் உள்ள இணைப்பைத் தளரச் செய்கிறது. அப்போது என்னிடம் உள்ள இரக்கத்துக்குரிய நிலையின் நிறைவு (ஏழ்மை) உங்களிருவரின் நெருக்கமிக்க அணைப்பிற்குத் துணை நிற்கிறது. (நீங்கள் இருவரும் என்னிடம் அன்பு காட்டுகிறீர்கள். இடையே என்பாபம் உமது நெருக்கமிக்க அணைப்பைத் தடுக்கிறது. என்பாபத்தை நீக்குவீர். நீங்கள் இணையலாம்.) (34)

दळयतु दिगिभौघो दन्तकाण्डैः कठोरैः

दहतु दहनमाला दारयत्वस्त्रजालम् ।

अपि धुरि परिवृण्वन्त्वब्धयो नैनमार्तिः

स्पृशति शिवदये यः स्पृश्यते तेऽनिलेन ॥ ३५

சிவனின் தையே! திக்கஜங்கள் தன் நீண்ட கொடூரமான தந்தங்களால் பிளக்கட்டும். தீ வரிசை எரிக்கட்டும். அஸ்திர வகை பிளக்கட்டும். கடல்கள் சூழ்ந்து கொள்ளட்டும். உன் காற்று எவன் மீதுபட்டதோ அவனை எந்தத் துயரமும் தீண்டாது. (35)

अधिजटमसुरारात्यापगा कापि लीना

मनसिजविनिहन्तुर्मज्जितोऽयं झरैस्ते ।

कबळयति निमङ्कुस्सा श्रमं त्वं त्वमङ्कुः

कथमिव न दये ते स्वर्धुनीतो विशेषः ॥ ३६

தையே! மன்மதனை அழித்தவரின் சடையில் கங்கை எங்கோ மறைந்தது. உன் வெள்ளத்தால் அவர் மூழ்கடிக்கப்பட்டார். கங்கை தன்னில் மூழ்கியவனின் களைப்பைப் போக்குகிறாள். நீயோ மூழ்காதவனது களைப்பைப் போக்குகிறாய். கங்கையை விட உன் சிறப்பு எதனால்? (36)

प्रभवति न हि दातुं भद्रमीशो विना त्वां

अलमपि तददातुं नाम्ब सत्यां भवत्याम् ।

वितरति च शुचं त्वद्विप्रकर्षे सतीशः

कथयितुमनुकम्पे कस्तवालं प्रभावम् ॥ ३७

தாயே! கருணையே! ஈசன் நீயின்றி நல்லதை வழங்க இயலாதவர். நீ இருந்தால் நல்லதை அவரால் வழங்காதிருக்கவும் முடியாது. உன்னை விட்டுப்பிரிந்த நிலையில் அவர் துயரம் தருகிறார். உனது பெருமையைச் சொல்ல எவரால் முடியும்? (37)

मदनशतमनोज्ञं मञ्जुहासाननाब्जं

शरदुदुपतिगौरं साम्बमर्धेन्दुचूडम् ।

द्रविणमयि मदीयं दृक्पथे धत्स्व मे तत्

तव खलु वशवर्तीत्यर्थयेऽहं दये त्वाम् ॥ ३८

தையே! நூறு மன்மதர்களைப் போல் அழகரும், அழகிய புன்சிரிப்புள்ளவரும். சரத் காலத்துச் சந்திரனைப் போன்று வெண்ணிறம் கொண்டவரும். பாதி சந்திரனைச் சூடியவருமான அம்மையுடன் கூடிய சிவனை என் பார்வையில் வைப்பாய். அது தான் என் செல்வம். நான் உன் வசத்திலுள்ளவன். இதனைத்தான் உன்னிடம் வேண்டுகிறேன். (38)

त्वमसि मदवनार्थं नार्थनीया दये यः

तव भवति निवासो दुस्सहं तस्य शम्भोः ।

प्रशमय तममर्षोष्मातिरेकं ममागः -

प्रभवमयि भवत्या निझरैस्तन्ममालम् ॥ ३९

தையே! என்னைக் காப்பாற்ற உன்னிடம் வேண்டுகல் அவசியமில்லை. இது உன் வீடு. என் குறைகளால் சிவனுக்கு என் மீது ஏற்பட்டுள்ள பொறுக்க முடியாத அதிகக் கோபத்தை உன் பெருக்கால் தணிப்பாய். அது எனக்குப் போதுமானது (39)

पशुरिव परिभूतीरश्रुवानोऽपि शश्वत्
विषयविसरमेतं हातुमप्यप्रगल्भः ।

विष इव विमुखस्ते वेश्मनीशे तथाऽहं
कथमिव करुणेऽङ्गीकारपात्रं तवाहम् ॥ ४०

கருணையே! ஆடு மாடுபோல் எங்கும் அவமதிப்பையே அடிக்கடி பெற்று, பொருள் பற்றை விட இயலாதவனான நான் உன் இருப்பிடமான சிவனிடம் விஷத்திடம் போன்று வெறுப்பைக் கொண்டுள்ளேன். உன்னால் எப்படி ஏற்கப்படுவேன்? (40)

अवितरि पुरहन्तर्यस्य सर्वस्य जन्तोः
मम गतिरबलाद्या नन्वमी सोऽहमेषाम् ।
इति कुमतिहतस्तं चिन्तये हन्त नेशं
स तु कथमनुकम्पे स्यान्मयि त्वद्विधेयः ॥ ४१

பரிவே! சிவன் அனைத்து ஜீவர்களையும் காப்பவன். ஆனாலும் எனக்கு மனைவி முதலானோரே கதி. அவர்களுக்கு நானே கதி. இந்த கெட்ட உணர்வால் அந்த ஈசனை நான் நினைப்பதில்லை. சிவன் எவ்வாறு என்னிடம் உன் சொல் கேட்டு (தயானுவாக) நடப்பான்? (41)

विसृमरदहनार्चिर्विप्लूतोऽह्नाय शीतं
जलमिव करुणे सन्त्यक्तसर्वः कदाऽहम् ।
तव पदमुदुराडुत्तंसमानन्दसिन्धुं
श्रमहरमवगाहे दत्तहस्तो भवत्या ॥ ४२

கருணையே! பரவி வருகிற தீக்கொழுந்தால் சூழப்பட்டவன் உடன் சில்லிட்ட நீரை நாடுவது போல், எல்லாவற்றிலும் பற்றற்றவனாக, சந்திரனைச் சூடியவரும் தாபத்தை நீக்குபவரும் உன் இருப்பிடமுமான சிவனாகிய

ஆனந்தக்கடலில் உன் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு மூழ்கி எழுவேன். (42)

मकुटगविधुनि त्वन्मन्दिरे स्थित्यलाभः

स्थितिरियमितरव्यासङ्गदावानले च ।

फलमहह दयेऽदः कस्य पापस्य वा द्राक्

तदिदमुदसनीयं दौःस्थ्यमम्ब त्वया मे ॥ ४३

தயையே! அம்மையே! மகுடத்தில் சந்திரனைக் கொண்ட உன் இருப்பிடத்தில் நிலை பெறாமையும் வெளிப்பொருள் நாட்டமாகிற காட்டுத்தீயில் இருப்பும் எந்த என் பாபத்தின் பின் விளைவு? இந்த என் கெட்ட நிலையை நீ தான் அகற்றவேண்டும். (43)

तनुकरणकदम्बं दक्षमेवं मनस्त्वद्-

ग्रहचणामनुकम्पे नन्वदाः शङ्कराख्ये ।

प्रदिशसि मम किं न त्वभिवेशे प्रवेशं

प्रददति भुवने किं प्राणशून्याय कन्याम् ॥ ४४

சங்கரன் (மங்களம் தருபவர்) எனப்பெயர் கொண்டவரின் தயையே! உன்னை ஏற்பதில் திறன் படைத்த உடல், இந்திரியங்கள், ஆற்றல் மிக்க மனம் என்ற உபகரணங்களைத் தந்தாய். ஆனால் நீ இருக்குமிடத்தில் (சிவனிடம்) நுழைய ஏன் அனுமதி தரவில்லை? உலகில் உயிரில்லாதவனுக்குக் கன்னிகையைக் கொடுப்பார்களா? (44)

सगरळमधिकण्ठं सानलं फालदेशे

सदनमहिपरीतं सर्वतस्तेऽनुकम्पे ।

तदिदमुपगता ये तानिमांस्तन्वती त्वं

विहरसि जितमृत्यून् वीक्षितानप्यमीभिः ॥ ४५

தயையே! விஷத்துடன் கூடிய கழுத்து, நெருப்புடன் கூடிய நெற்றி, எங்கும் பாம்புகள். இது உனது இருப்பிடம், இதனை

அணுகியவர்களை இவர்கள் (விஷம்முதலானவை) பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே மரணத்தைக் கடக்கச் செய்து நீ விளையாடுகிறாய் (45)

न वितर पदमैन्द्रं न श्रियं वैधर्सी वा

श्रितभुजगकुलेऽपि ध्वेळखेलद्रुळेऽपि ।

मम घटय दये त्वन्मन्दिरे संप्रवेशं

विगलितविविधव्यासङ्गमेतन्ममालम् ॥ ४६

தையே! இந்திரனின் பதவியையோ பிரும்மாவின் சிறப்பையோ நீ தரவேண்டாம். பாம்புகளால் சூழப்பட்டாலும் கழுத்தில் விஷத்தை விளையாட விட்டிருந்தாலும் உன் இருப்பிடத்தில் நான் நுழைய அனுமதி கிடைக்கச் செய்வாய். பலவித வெளிப்பொருள் நாட்டத்தை நமுவச் செய்கிற இது எனக்குப் போதுமானது. (46)

तव समुदयरोधं तत्परोऽसौ विधत्ते

स्वकचरितमहिम्ना स्वात्मघाती तमेनम् ।

भगवति ननु भर्तुं भ्राम्यसीशानुकम्पे

तव परहितनिष्ठा तादृशी स्तौतु कस्त्वाम् ॥ ४७

பகவதி! ஈசனின் தையே! நீ வெளிப்படுவதை இவன் முழுமூச்சுடன் தடுக்கிறான். தன் நடைமுறைச் சிறப்பால் தன்னையே மாய்த்துக் கொள்கிறான். இவனைத் தாங்க நீ அலைகிறாய்: பிறருக்கு இத்தமானதைச் செய்வதில் உனக்கு அவ்வளவு ஆர்வம். உன்னை எவனால் துதிக்க இயலும்? (47)

कियदिव विमुखत्वं चित्सुखात्मन्युमेशे

रतिरपि कियती मेऽन्यत्र धिङ्मां ममास्य ।

असदपि न दये त्वं हास्यसि त्राणमद्धा

तव क इह निरोद्धा दासयन्त्यास्तमीशम् ॥ ४८

தயையே! பேரறிவும் பேரானந்தமுமே வடிவான உமையின் நாதரிடம் எவ்வளவு வெறுப்பு? வேறு பொருளில் எவ்வளவு ஈடுபாடு? நான் ஒன்றுக்கும் உதவாதவன். எனக்குப் பாதுகாப்பைத் தருவதை நீ நிறுத்தவில்லை. அந்த ஈசனையே அடிமையாக்கிய உன்னை எவனால் தடுக்க முடியும்? (48)

अश्रुद्रमगद्दवागविरळपुळकाढ्यया भवे भक्त्या ।

कति न रमन्ते मां शिवकरुणे कुरु तदनुगं ममैतदलम् ॥ ४९

சிவனின் கருணையே! கண்ணீர் மல்க, வாய் தழுதழுக்க, புல்லரிப்பு இடைவிடாதிருக்க வெளிப்படுகிற சிவ பக்தியில் எத்தனையோ பேர்கள் ஈடுபாட்டுடன் இல்லையா? என்னையும் அவர்களைப் பின் தொடரச் செய்வாய். எனக்கு அது போதும். (49)

करुणे तरुणेन्दुधरस्त्वद्दशवतीति तव निशम्य यशः ।

तस्यावलम्बमीहे तद्धटने प्रतिभुवा त्वया भाव्यम् ॥ ५०

கருணையே! இளஞ்சந்திரனைத் தாங்குபவர் உன் வசத்தில் உள்ளார் என்று உன் பெருமையைக் கேட்டபின் அவரது பிடிப்பை விரும்பி நிற்கிறேன். அதனைப் பெறுவதில் நீ தான் பிணையாக நிற்கவேண்டும். (50)

जनिमृतिदहनार्चिशान्तिदिव्यामृतौघे

जननि शशिविभूषे त्वद्दृहे सम्प्रवेशम् ।

विघटयदनुकम्पे विघ्नबृन्दं विभिन्दन्

मयि पततु कदा त्वन्निर्झरः श्रान्तिहारी ॥ ५१

தாயே! கருணையே! உன் இருப்பிடம் சந்திரனைச் சூடியது. பிறப்பும், இறப்புமாகிய தீயை அணைத்துக் குளிர்விக்கிற தெய்வத் தன்மை மிக்க அமுத வெள்ளம். அதில் நுழைவதைத் தடுக்கிற இடையூறுக் கூட்டத்தைப் பிளந்து கொண்டு, களைப்பை அகற்றுகிற உன் வெள்ளப்பெருக்கு என் மீது எப்போது விழும்? (51)

त्वमभिज्ञशिखामणौ महेशे भजदत्यङ्कुशमन्तुसन्ततीनाम् ।
यदपह्नुतिपण्डिता दये तन्निरवद्यं तव वेद्मि साहसिक्यम् ॥ ५२

தயையே! அறிவாளிகளில் தலை சிறந்த மஹேசனிடம் வழிபடுபவரின் கட்டுக்கடங்காத பாபக் குவியலை மறைப்பதில் தேர்ந்தவள் நீ. உன் ஸாஹஸ்ச் செயல் குறை சொல்லமுடியாதது. (52)

करुणे कथये किमाज्ञया ते

ह्यनुधावत्यहह स्मरन्ति ये तान् ।

मकुटव्यतिषङ्गिचन्द्ररेखं

मदनध्वंसि मदीयभागधेयम् ॥ ५३

கருணையே! சிர்ஸில் சந்திரனது கீற்றைத் தாங்கியதும் மன்மதனை அழித்ததும் எனது பாக்கியமுமான சிவன் தன்னை நினைப்பவர்களை உன் ஆணையால் பின் தொடர்ந்து ஓடுகிறார் என்று நான் சொல்லட்டுமா? (53)

हरिणार्भकमानने तरक्षोरिव कान्तादिमुखे भयानके माम् ।

विनिपात्य शिवो विलोकमानः करुणे किन्न कदर्थ्यते भवत्या ॥ ५४

புலியின் வாயில் மான்குட்டியைப் போல், பயம் தருகிற அழகிகளின் வாயில் என்னை வீழ்த்திச் சிவன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். கருணையே! நீ ஏன் குறை கூறிக் கண்டிக்கவில்லை? (54)

करुणे तरुणेन्दुधारिणो मद्भरणे शंस तवाम्ब को विळम्बः ।

गणितोऽयमहं किलाखिलाङ्गिष्वयि किं तेषु न

मामलेखयस्त्वम् ॥ ५५

இளஞ்சந்திரனைச் சூடியவரிள் கருணையே! என்னைத் தாங்குவதில் உனக்கு ஏன் தாமதம்? உன்னைச் சார்ந்தவர்களில் ஒருவனாக இந்த நான் எண்ணப்படவில்லையா? நீ ஏன் என்னை அவர்களிடையே குறிப்பிடவில்லை? (55)

अधवानिति मय्यसङ्गृहीते

सकलाघापहजातुनामवादः ।

अपि दीनजनावितेति कीर्त्योः

अवसादं करुणेऽभिधेहि शम्भोः ॥ ५६

கருணையே! பாபி என்பதால் என்னைச் சேர்க்கவில்லை யெனில், எல்லோரது தவறுகளையும் போக்குபவர் என்றும், எளிய மக்களைக் காப்பவர் என்றும் புகழ் இனி டுங்கும் எனச் சிவனிடம் கூறுவாய் (56)

मम शम्भुदये त्वदर्हतायां अहमन्यन्न विलोकयाम्युपायम् ।

मम चोदितयार्तिभिस्त्वयैव श्रयणीया तदुपायता ब्रुवे किम् ॥ ५७

சிவனின் தயையே! உனக்கு நான் ஏற்றவன் என்றாக வேறு உபாயம் எனக்குத் தெரியவில்லை. என்னால் வேண்டப்பட்ட நீயே அந்த உபாயமாக ஆகவேண்டும். வேறு என்ன சொல்ல? (57)

पुरभित्करुणे पुरन्दराद्यैः त्वमुपास्या सुलभा न नस्तथापि ।

प्रचकास्ति परातिदुर्लभत्वत्पददर्शी ननु दीनताऽऽश्रयो नः ॥ ५८

புரஹரரின் கருணையே! இந்திரன் முதலியவரால் வழிபடத்தக்கவள் நீ! ஆனாலும் எங்களுக்கு நீ எளிதில் கிட்டுபவளல்ல. பிறரால் எட்ட முடியாத உன் இருப்பிடத்தைக் காட்ட எம்மிடமுள்ள இரக்கத்திற்குரிய எளிமை தான் எங்களுக்குக் கதி. சாருமிடம். (58)

भवतीशदये पयोदमाला भवतीब्रानलशान्तिदाश्रितेषु ।

तमसामवसादिकाः शिवेक्षातटितश्चित्रमचञ्चलाः प्रसूते ॥ ५९

ஈசனின் தயையே! தன் அடியார்களின் ஸம்ஸாரமாகிய பெருந்தீயை அணைக்கிற மேக வரிசையாகிய நீ, இருளைப் போக்கும் சிவ கடாட்சம் என்ற படபடக்காத மின்னல்களை வெளிப்படுத்துகிறாய்? (59)

करुणे शिवचन्द्रचन्द्रिकाऽसौ भवती सन्मणिसौधसंसदीव ।

प्रसृताऽपि मयीह तुच्छकुड्ये तिमिरं लुम्पतु तावता क्षतिः का ॥ ६०

கருணையே! நல்ல ரத்தினமானிகையின் முன்னங்கணத்தில் சிவனாகிய சந்திரனின் நில வொளியாகப் பரவியிருப்பவள் நீ எனது இந்த மதிக்கத்தகாத சூடிசையில் இருளைப் போக்குவாய். அதனால் உனக்கு குறை என்ன? (60)

कुतुकपरवशैरुमाकटाक्षैः कुवलयभाजि नवोडुपावतसे ।

जननि तव झरे निमग्रमस्तज्वरभरमारचयेर्दये कदा माम् ॥ ६१

தாயே! தயையே! உலகைக் காண்கிற பேராவலால் பரவசப்பட்ட உமையின் கடைக்கண் பார்வையால் பூமியை அடைந்த புதுச் சந்திரனைச் சூடிய சிவனான உன் பிரவாகத்தில் என்னை ஆழ்த்தித் தாபம் முழுதும் நீங்கியவனாக எப்போது ஆக்குவாய்? (61)

बत सहविहरहरस्मितानां

परिचरणाधिकृतारविन्दभासाम् ।

भगवति करुणे त्वयेरितानां पथि

किमसान्यहमीशवीक्षितानाम् ॥ ६२

தயையே! பகவதி! ஈசனின் கடைக்கண் பார்வையுடன் கூட இளம்புன்சிரிப்பு விளையாடுகிறது. தாமரையின் ஒளி அதற்குப் பணிவிடை செய்கிறது. அந்தக் கண்பார்வையை நீயே தூண்டுகிறாய். அதன் வழியில் நான் இருக்கட்டுமா? சிவனின் கடாட்சம் என் மீது படுமா? (62)

सर्वज्ञत्वादिगुणाः स्वात्मत्राणैकलम्पटा बहवः ।

शर्वस्य शङ्कराख्यानिर्वहणं तद्दये त्वदायत्तम् ॥ ६३

சிவனது தயையே! எல்லாம் அறிந்த நிலை முதலிய பல சிறப்புகள் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவே துடிக்கின்றன. எல்லாவற்றையும் சிதைப்பதையே (ஸம்ஹாரத்தையே) இயல்பாகக் கொண்ட சர்வனுக்கு (சிவனுக்கு) சங்கரன் (மங்களத்தைச் செய்பவர்) என்ற பெயரைப் பொருத்துவது

உன்னைச் சார்ந்துள்ளது. (தயைமிக்கவனே சங்கரனாக முடியும்.) (63)

श्रीकण्ठाय क्ष्वेळं रोचितवत्या दये ननु भवत्या ।

मामकमन्तुकदम्बे केवलमम्बेह वद विलम्बः कः ॥ ६४

தயையே! நீ சிவனுக்கு விஷத்தை ருசிக்கத்தக்கதாக்கினாய். எனது பாபக்குவியலில் மட்டும் இந்தத் தாமதம் ஏன்? (64)

शिव इति तद्भक्तिरिति स्मृतिरस्य च सेति सार्तिहन्त्रीति ।

इयदवगमय्य शोषे विरतिरियं शिवदये न ते सदृशी ॥ ६५

சிவனின் தயையே! சிவனையும், அவரிடம் பக்தியையும், அவரது நினைவையும், நினைவு எல்லாப் பாபத்தையும் போக்கவல்லது என்பதையும் அறிமுகப்படுத்திய பின் இந்த செயலின்மை உனக்கு ஏற்றதல்ல.

என்னை ஏன் அவ்வழியில் கொண்டு செல்லவில்லை? (65)

अञ्जयितुमच्युतयितुमपि शिवयितुमलमुमेशकरुणे त्वम् ।

अलमसि शिवरसिकानामक्षिपथे किञ्च मां प्रवर्तयितुम् ॥ ६६

உமை ஈசனின் கருணையே! பிரும்மாவாக ஆக்கவும் விஷ்ணுவாக ஆக்கவும், சிவனாக ஆக்கவும், உன்னால் முடியும். என்னைச் சிவனடியார்களின் பார்வையில் படும் படி உன்னால் செய்ய முடியவில்லையா? (66)

विजयस्व सिद्ध्यतात्तव विधुशेखरविप्रलम्भनैपुण्यम् ।

मन्मन्तुभिरुन्मिषतु च मातः करुणे पिचण्डित्वं ते ॥ ६७

தாயே! கருணையே! நீ வெற்றி கொள்வாய்! சந்திரனைச் சூடிய வரை ஏமாற்றுவதில் உன் திறமை பயன் பெறட்டும். என் தவறுகளால் உனது பெருத்த வயிறு பகட்டுடன் தெரியட்டும். (என் தவறுகளை விழுங்கிவிடுவாய்.) (67)

करुणे यदि मन्मन्तून् कबळयसि न विप्रलब्धगिरिशा त्वम्।
का मम गतिस्तवापि च का गतिरागोभिरेव जीवन्त्याः ॥६८

கருணையே! நீ என் தவறுகளை விழுங்குவதால் சிவனை ஏமாற்றவில்லை எனில், எனக்கு ஏது போக்கு? என் தவறுகளைக் கொண்டே பிழைக்கின்ற உனக்கு ஏது போக்கு?

சிவனது தையையிருந்தும் என்னைத் தவறு செய்வதிலிருந்து தடுக்காமல், செய்த தவறுகளை விழுங்கி வெளிப்படாமல் செய்வதால் என்ன பயன்? (68)

करुणे त्वदध्वगानां कामाद्या ये द्विषस्तदुन्मथने।
गिरिशं त्वयेरयन्त्या कृतोऽस्य भीमोग्रनामसंसर्गः ॥ ६९

கருணையே! உன் வழி செல்பவர்களின் எதிரிகளான காமம் முதலியவர்களை அழிப்பதில் சிவனை நீ தூண்டுவதால் பீமன் உக்கிரன் என்ற பெயர்களின் தொடர்பு சிவனுக்கு நேர்கிறது.

சிவனுக்கு உக்கிரன், பீமன் (பயங்கரன்) என்ற பெயர் காமன் முதலியவரை அழித்ததால் நேர்ந்தது. (69)

शर्वं प्रति मन्मन्तुषु सर्वज्ञतया निवेद्यमानेषु।
आधूयताममुं दृढमालिङ्गच दये नयाशु परवशताम् ॥ ७०

தையே! சிவன் எல்லாமறிந்தவர். அவரிடம் எனது தவறான செயல்களைப் பற்றித் தெரிவிக்கையில் இறுக அணைத்துக் குலுக்கிப் பரவச நிலைக்குக் கொண்டுவாய். (70)

अहह गिरिशैकतानामभिलषितस्थितिमनासवति मयि ताम्।
आर्तिषु मज्जति वर्तितुमर्हसि न स्तब्धमेवमीशदये ॥ ७१

ஈசனின் தையே! சிவனிடம் மட்டும் உள்ளதும், என்னால் விரும்பப்பட்டதுமான சிவ நிலையை நான் பெறாத போது துயரில் ஆழ்ந்து மூழ்கிறேன். நீ அப்போது செயலற்றிருப்பது தகாததே. (71)

नागांसि यन्महान्त्यपि गण्यन्ते गुणकणो बहु क्रियते ।
गिरिशेन तदनुगैरपि तद् गिरिशे त्वन्निवेशतः करुणे ॥ ७२

கருணையே! உனது நுழைவால் சிவனாலும் சிவ கணங்களாலும் குற்றங்கள் பெரியவையாயினும் பொருட்படுத்தப்படுவதில்லை. அற்பமான குணங்களும் பெரிதாக மதிக்கப்படுகின்றன. (72)

मतिवागपदेऽनन्ते महेश्वरे मनननमनपूजाभिः ।

आगोभिरभावि गुणैरनुकम्पे तस्य तव परिष्वङ्गात् ॥ ७३

அறிவிற்கும் வாக்கிற்கும் அப்பாற்பட்டவரும் வரம்பற்ற வருமான மகேசனை நினைவிற்கு உட்படுத்துவது வணங்குவது பூஜை செய்வது என்றிவை பாபமாயினும் உனது அணைப்பால் அவை குணங்களாகின்றன.

அறிவிற்கப்பாற்பட்டவரைத் தியானிப்பதும் வாக்கிற்கப் பாற்பட்டவரைத் துதிப்பதும் வரம்பிற்கு உட்படாதவரை ஆஸனத்தில் அமர்த்தி வழிபடுவதும் குற்றங்களாகின்றன. அது மிகப் பெரியவரை நம் நிலைக்குத் தாழ்த்துவதாகும். தயை துணை நிற்கும் போது சிவன் இவற்றைக் குற்றமாக நினைக்காததுடன் மதிப்பதாகவும் கொள்வார். (73)

अवरुन्धत्या करुणे हरं त्वया तस्य मामकस्वान्तम् ।

गेहं क्रियतामयि मे साहङ्क्रियताज्वरं जिहीर्षसि चेत् ॥ ७४

கருணையே! என்னிடமுள்ள அஹங்காரம் எனும் தாபத்தை அகற்றுவாயே எனில் சிவனைக் கட்டுப்படுத்துகிற உன்னால் என்னுள்ளமும் வீடாக்கப்படும். (74)

कामारिणा निविष्टैः कामादिभिरशरणस्त्वहं करुणे ।

ताडये किल किञ्च त्वं तत् ज्ञापयसि तच्च किञ्च वारयसि ॥ ७५

கருணையே! காமம் முதலியவை உட்புகுந்ததால் காமனின் எதிரியால் வேறு புகலிடமில்லாத நான் அடிபடுகிறேன். இதை

பெருமானிடம் தெரிவிக்கமாட்டாயா! அவரையும்
தடுக்கமாட்டாயா? (75)

अन्तकहरं पदं तव हन्त दये घ्रातुमप्यनर्हं माम् ।
अकरोद्दुर्विधिरस्तु तदपनयने तव विलम्बनं नार्हम् ॥ ७६

தயையே! கெட்ட விதி என்னை யமனை வென்ற உனது
இருப்பிடத்தை முகரக்கூட முடியாதவாறு செய்து விட்டது. அது
இருக்கட்டும். அந்நிலையை மாற்றுவதில் உனது தாமதம்
தகாதது (76)

दृष्टे मया त्वदोकसि दृशाऽनया सर्वमङ्गलाश्लिष्टे ।
करुणे का तव हानिः कति कति तद्दर्शिनस्त्वया न कृताः ॥७७

கருணையே! ஸர்வ மங்களையான தேவியால் அணைக்கப்
பெற்றுள்ள உன் இருப்பிடத்தை நான் பார்ப்பதால் உனக்கென்ன
குறை நேரும்? எத்தனையோ பேர்களை நீ அதனைக்காணச்
செய்திருக்கிறாயல்லவா? (77)

दुग्धार्थिनो मुनिशिरोर्दुग्धांबुनिधिर्वशं नीतः ।
जलधिरपरस्य हस्ते जलकणतां शिवदये न तेऽस्ति भरः ॥ ७८

சிவனது கருணையே! பாலருந்த விரும்பிய முனிவரின்
சிகவிற்கெனப் பாற்கடலையே அவனது வசப்படுத்தினாய்.
மற்றொருவரது கையில் கடலை நீர்த்துளியாக அடங்கச் செய்தாய்.
அதனால் உனக்கு பாரம் ஏதுமில்லை.

உபமன்யுவும் அகஸ்தியரும் இந்த அருளைப்
பெற்றவர்கள். (78)

अवतंसितेन्दुकन्दलमाज्ञावशवर्तिपवनतपनादिम् ।
कलये दये तव झरं कर्मपरब्रह्मगन्धिनिश्वासम् ॥ ७९

தயையே! சந்திரனின் குருத்தை அணிந்ததும் வாயு,

ஸூர்யன் முதலானவரைத் தன் ஆணையால் வசத்தில் கொண்டதும் கருமத்தை உணர்த்துகிற வேதத்தை மூச்சுக் காற்றாகக் கொண்டதுமான உனது அருவியைத் தியானிக்கிறேன். (வேதம் ஈசனின் மூச்சு) (79)

करुणेऽङ्गीकुर्यां मां कदाऽम्ब तमुमासखं चिदाकारम् ।
गलहस्तितविषयान्तरमासीनं मन्मतौ कदा कुर्याः ॥ ८०

கருணையே! என்னைத் தன்னவளுக என்று ஏற்பாய்? உமையின் நண்பரும் பேரறிவு வடிவினருமான பெருமான் என்னிடமுள்ள மற்ற வெளிப்பொருளுணர்வைக் கழுத்தில் கை வைத்துத் தள்ளிவிட்டு என் உணர்வில் தோன்றுமாறு என்று செய்வாய்? (80)

भयविरहमन्तकात्त्वं प्रदिश परस्येव न मम किन्तु भयम् ।
येन शिवेऽभिरतस्स्यां शिवानुकम्पे प्रसीद तदलं मे ॥ ८१

சிவனது கருணையே! யமனிடம் பயமின்மையை அளிப்பாய். மற்றவரைப் போல் எனக்கு யம பயமில்லை. அந்த பயமின்மையால் சிவனிடம் பக்தி கொண்டு ஈடுபடுவேன். அது எனக்குப் போதுமானது. (81)

गौरीसखमुडुगौरं कन्दर्पसहस्रसुन्दराकारम् ।
नीलग्रीवमुदारं निधेहि मन्मनसि तव दये पूरम् ॥ ८२

தையே! கௌரியின் அன்பனும் சந்திரனைப் போன்று வெண்ணிறம் கொண்டவரும் ஆயிரம் மன்மதர்களின் அழகைக் கொண்ட மேனியரும் நீல நிறம் கொண்ட கழுத்துள்ளவரும் பெருவள்ளுமாகிய உன் வெள்ளப்பெருக்கை (சிவனை) என் மனத்தில் வைப்பாய். (82)

क्रन्देयं बत कं प्रतीह बलिना कामेन कामान्तकः

कामं पश्यति पीड्यमानमपि मां कालेन कालान्तकः ।
त्वं चेत्तस्य विभोर्भवत्कृतपरिष्वङ्गैरपाङ्गैर्दये
मामामोदयसे क्षतिस्तव तु का किं स्याच्च मेऽसौ दशा ॥ ८३

தயையே! எவரிடம் சென்று அழுவேன்? வலிவு மிக்க காமனூல் துன்புறுத்தப்படுகிற என்னை காமனின் எதிரியும் காலனின் எதிரியுமான சிவன் வெகுநேரமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். அந்தப் பெருமானை உன் அணைப்பாலும் கடைக்கண் பார்வையாலும் என்னை அவர் ஏற்கும்படி செய்வாயேயானால், உனக்கு என்ன குறை நேரும்? என் நிலை எவ்வாறிருக்கும்? (83)

निद्रालस्यभरो वपुष्यतिजरादुस्सङ्ग ईर्ष्या मतिः
यत्र कापि हि कैश्चिदित्यमशुभैर्विधैः परीतस्य मे ।
ईशानेऽभिरतिश्च निर्वृतिकथा केशानुकम्पे कदा
दीनान्वेषिणि मां त्वदभ्युपगमो दीनाग्रगण्यं स्पृशेत् ॥ ८४

ஈசனது தயையே! தூக்கமும் சோம்பலும் சுமையாக உள்ளன. உடலில் முதுமையாலான தேய்வு, கெட்டவரின் இணக்கம், பொறாமை, அங்கும்இங்கும் அலைகிறபுத்தி, என்றவாறு சில கெடுதி தருகிற இடையூறுகள் சூழ்ந்த எனக்கு, சிவனிடம் ஈடுபாடும் அமைதியும் எங்கே அமையும்? எளியவரைத்தேடுபவளே! எளியவரில் முன் நிற்கிற என்னை உனது ஏற்பு எப்போது நெருங்கும்? (84)

तरणो भवस्य शरणैषिणा मया दुरितानि हन्त चरितान्यलं दये ।
उचितानि नैव रुचितानि मानसे लपितानि चैव कुपिताकृतीनि मे ॥

தயையே! ஸம்ஸாரக்கடலைத் தாண்டப் புகலிடம் தேடுகிற என்னால் பாபங்கள் போதுமான அளவு செய்யப்பட்டன. செய்யத்தக்கவை மனத்திற்குப் பிடிக்கவில்லை. பேச்சுகளும் கோபத்தால் வெளிவருபவை போன்றவை. (85)

शमनावलेपदमनावहाऽम्ब

किञ्चपुषन्न खिन्नवपुषं मृकण्डुजम् ।

भवती मदीयभवतीव्रतापहत्

तरुणेन्दुचूडकरुणे न किं भवेत् ॥ ८६

இளம் சந்திரனைச் சூடியவரின் கருணையே! யமனின் திமிரை
அடக்கியவரைச் சுமக்கிற நீ உடல் வருந்திய மிருகண்டுவின்
மகளைப் போஷிக்கவில்லையா? அந்த நீ எனது பிறப்பிறப்புகளின்
தீவிரத்தாபத்தைப் போக்குவதாக ஆகக் கூடாதா? (86)

उचितं तवोपरचितं दये न किं

प्रबलापराधकबळार्पणं मया ।

अयि शर्वमम्ब मयि शर्मदं न किं

वितनोषि शंस बत नो यशोऽस्त्यतः ॥ ८७

தாயே! தயையே! உனக்கு ஏற்ப கடும் தவறான
செயல்களாகிய கவளத்தைச் சேர்ப்பிப்பது என்ற உபசாரத்தை
நான் செய்யவில்லையா? சிவனை எனக்கு ஆனந்தமளிப்பவராக
ஏன் செய்யாதிருக்கிறாய்? இதனால் நம்மிருவருக்கும் கெட்ட
பெயர் ஏற்பட்டுள்ளது.

நிவேதனம் என்ற உபசாரமாக நான் என்னிடமிருந்த
தவறான செயல்களை உனக்கு அர்பணம் செய்தேன். இந்த
நிவேதனத்தை ஏற்றுச் சிவனைத் திருப்திப்படுத்துவது உன்
பணி. (87)

गरळे हरस्य तरळतरां रुचिं

भवती दयेऽर्पितवती न मेऽम्हसि ।

उदितादराऽत्र विदिता कराळता

महिता न सा किमहितावहा तव ॥ ८८

தயையே! சிவனுக்கு விஷத்தில் சலிக்காத ருசியைத் தந்த
நீ என் பாபத்தில் அந்த ஆதரவைக் காட்டவில்லை. விஷத்தின்
கடுமைக்கு மதிப்பு தந்தாய். அது உனக்குக் கேடு
விளைவிக்காததா? (88)

कलिनाऽमुनाऽतिबलिना कदर्थितः

स्वहिते क्षमो न विहितेऽस्मि मादृशाम् ।

अवने श्रमस्तु तव नेशितुर्दये जगति

त्वयैव सगतिस्तदस्म्यहम् ॥ ८९

ஈசனின் தையையே! இந்த வலிவு மிக்க கலியால் பயனற்றுப் போன நான், கடமையாக விதிக்கப் பெற்று என் போன்றோருக்கு இதமாயுள்ளதைச் செய்ய இயலாதவனானேன். என்னைக் காப்பதில் உனக்கு சிரமம் இல்லை. உலகில் உன்னையே பிடிப்பாகக் கொண்டு நான் வாழ்கிறேன். (89)

वलभेदनादिसुलभेतरं हरं स्मरतो दळाम्बु किरतोऽपि निर्वसोः ।

नयसे वशं कलयसेऽद्भुतं दयेऽहमसावपीह किमसानि ते पदम् ॥ ९०

தையையே! இந்திரனுக்கும் எளிதில் கிட்டாத ஹரனை அவரை நினைப்பவனும். அவருக்கு இலையும் நீரும் வார்ப்பவனும் செல்வமற்றவனுமான மனிதனின் வசத்தில் கொணர்கிறாயே அது அற்புதச் செயல். இந்த நானும் உனக்கு இடமாவேனோ? (90)

स्मरणं प्रणामकरणं तथाभिधागदनञ्च जातुचिदनङ्गवैरिणः ।

परमं भवार्तिहरमम्ब देहिनां त्वदये गतिस्तव दये गरीयसी ॥ ९१

தாயே! தையையே! மன்மதனை எரித்த ஈசனை நினைவிற் கொள்வது, அவரை வணங்குவது. அவரது திருநாமம் சொல்வது என்பவை ஒருக்கால் மனிதர்களின் ஸம்ஸாரத்துயரைப் போக்கும். தயை பெறாதவரிடம் உனது ஆதரவு மிகப் பெரிது. (91)

भवतापभीतमवताऽखिलं जनं पुरमर्दनेन परमर्ज्यते यशः ।

घनमम्ब यद्भुवनमङ्गळं दये तदये श्रमच्छिदुदये त्वदाश्रयात् ॥ ९२

தையையே! தாயே! ஸம்ஸாரத் துயரத்தால் பயந்த எல்லா மக்களையும் காக்கிற புராரியால் (சிவனால்) பெரும் புகழ் ஸம்பாதிக்கப்படுகிறது. சிரமத்தைப் போக்குவதற்காக உதிப்பவனே! உன்னை அண்டியதால் உலகத்திற்கே மங்களமான அந்த மேகத்தை அடைகிறேன். (92)*

भुवने तवाम्ब नवने पटुर्दये परमत्र को नु झरमज्जितः स ते ।
श्रितमन्तुरौलशतमन्तकान्तकोऽखिलवेदिता न किल वेदितुं क्षमः ॥

தாயே! தையே! உலகில் உன்னைத் துதிப்பதில் திறமையுள்ளவன் உன் நீர் வீழ்ச்சியில் மூழ்கியவனாகிறான். அதன் விளைவாக எல்லாமறிந்த யமனின் எதிரியும் எல்லா மறிந்தவருமான சிவன் தன்னை அண்டியவனின் நூறு மலைகள் போன்று குவிந்த பாபத்தைத் தெரிந்துகொள்ள முடியாதவராகிறார். (93)

मनसेह सर्वमनसेव यद्दहे हरमेकमेव न रमे हि विस्मरन् ।
तदिमं त्वमेव हृदि मन्तुमाशु मे करुणे यतस्व तरुणेन्दुशेखरम् ॥ ९४

கருணையே! ஹரன் ஒருவரையே உயிராலும் மனத்தாலும் நான் சுமக்கிறேன். அவரை மறப்பது எனக்குப்பிடிக்காது. நீயே இந்த இளஞ் சந்தினைச் சூடியிருப்பவரை உள்ளத்தில் தியானிக்கச் செய்ய உதவுவாய். (94)

किमतो ममाम्ब विमतो भवार्णवः तुदतीह मां न नुदतीदृशं शुचम् ।
गिरिजापतेरुपरि जातु मे दये हृदयं कुरुष्व सदयश्च तश्च माम् ॥ ९५

தாயே! தையே! வேறு என்ன வேண்டும்? என் எதிரியான ஸம்ஸாரக்கடல் என்னைக் குத்தி வாட்டுகிறது. துயரைக் குறைக்கவில்லை. நீ மலைமகளின் பதியிடம் என் இதயத்தை எப்போதாவது பதிப்பாய். என்னிடம் தையுள்ளவராக அவரை ஆக்குவாய். (95)

चरणं नतार्तिहरणं विभोर्दये नृतमो भजेत कतमो विना त्वया ।
तदमुं तवाम्ब पदमुन्नतं नय प्रभवे मदर्थिविभवेऽर्थिनी भव ॥ ९६

தாயே! பெருமானின் தையே! உன் உதவியின்றி எவனும் வணங்கியவனின் துயரைப் போக்குகிற பெருமானின் திருவடியை அடைய இயலாது. அதனால் உனது உயர்ந்த இருப்பிடத்திற்கு என்னை அழைத்துச் செல்வாய். பிரபுவிடம் எனக்குத் தேவையான செல்வத்தை வேண்டுவாய். (96)

कमलासनश्च कमलापतिश्च ते कलयाऽऽपुतां हि तुलया विहीनताम् ।
स्वकरावलम्बसुकरामृतश्रियं कुरु मे कुलेशितुरुमेशितुदये ॥ ९७

குல தெய்வமான உமாபதியின் தையையே! தாமரையில்
அமர்கிற பிறும்மாவும் லக்ஷ்மீயின் பதியும் தராசில் உனக்குச்
சிறிதளவு எடை குறைந்தவர்களாவார். உன் கையைப் பிடிப்பதால்
எளிதில் பெறத்தக்க அழியாச் செல்வத்தைத் தருவாய். (97)

अपराधजालमपरा नुदेत का भवतीं विनोद्धृतवती जगद्दये ।
जननीं प्रमोदजननीमृते शिशोः शमलं प्रमार्जितुमलं परा तु का ॥९८

தையையே! உலகைத் தாங்கி நிற்கிற உன்னைத் தவிர வேறு
எவர் என் பாபச் சமையைப் போக்குவர்? மகிழ்ச்சியைத் தருகிற
தாயைத்தவிர வேறு எவர் சிசுவின் மலத்தைத் துடைப்பார். (98)

उमापतिरमापती मम शिवौ जहीतां मनो
न जातु करुणे यथा कुरु तथैव बुद्धिं हृदाम् ।
तथैव रसनाममूं शिव शिवेति वागुद्धरां
न चैतदुभयं विना किमपि मेऽभिलाषास्पदम् ॥ ९९

மங்கள வடிவினரான உமாபதியும் லக்ஷ்மீபதியும் என்
மனத்தை விட்டகலாதவாறு, எனக்குத் திடபுத்தியை அருள்வாய்.
அவ்வாறே இந்த நாக்கை சிவ சிவ என்ற சொல்வதாக
ஆக்குவாய். இவ்விரண்டைத் தவிர எதுவும் என் விருப்பத்திற்கு
உகந்ததல்ல. (99)

प्रसीद करुणेऽधुना मनसि मे शिवं स्थापया-
नपायिनमुमासखं कुरु च मय्यनुग्राहकम् ।
तथाऽनिशमिहासनं शिवपदस्य जिह्वाञ्चले
ददस्व मम काङ्क्षितद्वयमिदं त्वदेकायनम् १००

கருணையே! அருள்வாய்! இப்போது என் மனத்தில்
அகலாதவாறு சிவனை அமர்த்துவாய். உமாபதியை எனக்கு

அனுக்கிரஹம் புரிபவராக்குவாய். எப்போதும் சிவ என்ற சொல்லிற்கு என் நாக்கின் நுனியில் அமர ஆஸனம் தருவாய். ஒரே இலக்கு கொண்ட இந்த இரு விருப்பங்களையும் தந்தருள்வாய். (100)

कालेऽन्तिमे शिवदये मम ते प्रसादाद्
 एतावदेव हृदये दृढमाविरस्तु ।
 यद्ब्रह्मक्षरं शिव शिवेति तवास्पदीय
 मोक्षप्रदं भुवनमङ्गलनामधेयम् ॥ १०१

சிவனின் தையையே! என் இறுதி நேரத்தில் இரண்டக்ஷரங்கள் கொண்ட சிவ சிவ என்று நீ அமர்கிற ஆஸனமும் முக்தி தருவதும் உலகிற்கு மங்களம் தருவதுமான பெயர் என் இதயத்தில் உன் அருளால் தோன்றட்டும். (101)

एवं दयास्तवमिमं पठतां हि भक्त्याऽऽ-
 रोग्यायुरच्छशिवभक्तिधनर्द्धिविद्याः ।
 अग्रचान् सुतानपि यशश्च विमुक्तिमन्ते
 श्रीपार्वतीशकरुणा दिशति प्रहृष्टा ॥ १०२

தையையப் பற்றிய இந்தத் துதியைப் பக்தியுடன் படிப்பவர்களுக்கு ஆயுள், ஆரோக்கியம், தூய சிவபக்தி, செல்வம், செழிப்பு, கல்வி, உயர்ந்த புதல்வர்கள், புகழ், முடிவில் முக்தி என அனைத்தையும் பார்வதி நாதனின் கருணை மகிழ்ந்து தரும். (102)

தயா சதகம் முற்றிற்று